

20 kwietnia 2014. Niedziela Zmartwychwstania Pańskiego. Komentarz ojca Jacka Salija

(Dz 10,34a.37-43) Gdy Piotr przybył do domu centuriona w Cezarei, przemówił: Przekonuję się, że Bóg naprawdę nie ma względu na osoby. Wiecie, co się działo w całej Judei, począwszy od Galilei, po chrzcie, który głosił Jan. Znacie sprawę Jezusa z Nazaretu, którego Bóg namaścił Duchem Świętym i mocą. Dlatego że Bóg był z Nim, przeszedł On dobrze czyniąc i uzdrawiając wszystkich, którzy byli pod władzą diabła. A my jesteśmy świadkami wszystkiego, co zdziałał w ziemi żydowskiej i w Jerozolimie. Jego to zabili, zawiesiwszy na drzewie. Bóg wskrzesił Go trzeciego dnia i pozwolił Mu ukazać się nie całemu ludowi, ale nam, wybranym uprzednio przez Boga na świadków, którzyśmy z Nim jedli i pili po Jego zmartwychwstaniu. On nam rozkazał ogłosić ludowi i dać świadectwo, że Bóg ustanowił Go sędzią żywych i umarłych. Wszyscy prorocy świadczą o tym, że każdy, kto w Niego wierzy, przez Jego imię otrzymuje odpuszczenie grzechów.

(Dz 10,34a.37-43)
Gdy Piotr przybył do
domu centuriona w
Cezarei, przemówił:
Przekonuję się, że Bóg
naprawdę nie ma
względu na osoby.
Wiecie, co się działo w
całej Judei, począwszy
od Galilei, po chrzcie,
który głosił Jan. Znacnie
sprawę Jezusa z
Nazarétu, którego Bóg
namaścił Duchem
Świętym i mocą.
Dlatego że Bóg był z
Nim, przeszedł On
dobrze czyniąc i
uzdrawiając wszystkich,
którzy byli pod władzą
diabła. A my jesteśmy
świadkami wszystkiego,
co działał w ziemi
żydowskiej i w
Jerozolimie. Jego to
zabili, zawiesiwszy na
drzewie. Bóg wskrzesił
Go trzeciego dnia i
pozwolił Mu ukazać się
nie całemu ludowi, ale
nam, wybranym
uprzednio przez Boga
na świadków, którzyśmy
z Nim jedli i pili po Jego
zmartwychwstaniu. On
nam rozkazał ogłosić
ludowi i dać
świadcstwo, że Bóg
ustanowił Go sędzią
żywych i umarłych.
Wszyscy prorocy
świadczą o tym, że
każdy, kto w Niego
wierzy, przez Jego imię
otrzymuje
odpuszczenie grzechów.

(Ps 118,1-2.16-17.22-23)

REFREN: W tym dniu
wspaniałym wszyscy się
weselmy
lub Alleluja, alleluja,
alleluja

Dziękujcie Panu, bo jest
dobry,
bo Jego łaska trwa na
wieki.
Niech dom Izraela
głosi:
Jego łaska na wieki.

Prawica Pana
wzniesiona wysoko,
prawica Pańska moc
okazała.
Nie umrę, ale żył będę
i głosił dzieła Pana.

Kamień odrzucony
przez budujących
stał się kamieniem
węgielnym.
Stało się to przez Pana
i cudem jest w naszych
oczach.

(Kol 3,1-4)
Jeśliście więc razem z
Chrystusem powstałi z
martwych, szukajcie
tego, co w górze, gdzie
przebywa Chrystus
zasiadając po prawicy
Boga. Dążcie do tego, co
w górze, nie do tego, co
na ziemi. Umarliście

bowiem i wasze życie
jest ukryte z
Chrystusem w Bogu.
Gdy się ukáže Chrystus,
nasze życie, wtedy i wy
razem z Nim ukazecie
się w chwale.

lub

(1 Kor 5,6b-8).
Czyż nie wiecie, że
odrobina kwasu całe
ciasto zakwasza?
Wyrzucicie więc stary
kwas, abyście się stali
nowym ciastem, jako że
przaśni jesteście.
Chrystus bowiem został
złożony w ofierze jako
nasza Pascha. Tak
przeto odprawiamy
święto nasze, nie przy
użyciu starego kwasu,
kwasu złości i
przewrotności, lecz -
przaśnego chleba
czystości i prawdy.

SEKWENCJA

Niech w święto radosne
Paszchalnej Ofiary
Składają jej wierni
uwielbień swych dary.

Odkupił swe owce
Baranek bez skazy,
Pojednał nas z Ojcem i
zmył grzechów zmaży.

Śmierć zwarła się z
życiem i w boju, o
dziwy,
Choć poległ Wódz życia,
króluje dziś żywy.

Maryjo, ty powiedz, coś
w drodze widziała?
Jam
Zmartwychwstałego
blask chwały ujrzała.

Żywego już Pana
widziałam, grób pusty,
I świadków anielskich, i
odzież, i chusty.

Zmartwychwstał już
Chrystus, Pan mój i
nadzieja,
A miejscem spotkania
będzie Galilea.

Wiemy, żeś
zmartwychwstał, że ten
cud prawdziwy,
O Królu Zwycięzco,
bądź nam miłościwy.

(1 Kor 5,7b-8a)
Chrystus został
ofiarowany jako nasza
Pascha. Odprawiajmy
nasze święto w Panu.

(J 20,1-9)

Pierwszego dnia po szabacie, wczesnym rankiem, gdy jeszcze było ciemno, Maria Magdalena udała się do grobu i zobaczyła kamień odsunięty od grobu. Pobieгла więc i przybyła do Szymoła Piotra i do drugiego ucznia, którego Jezus kochał, i rzekła do nich: Zabrano Pana z grobu i nie wiemy, gdzie Go położono. Wszedł więc Piotr i ów drugi uczeń i szli do grobu. Biegli oni obydwaj razem, lecz ów drugi uczeń wyprzedził Piotra i przybył pierwszy do grobu. A kiedy się nachylił, zobaczył leżące płótna, jednakże nie wszedł do środka. Nadszedł potem także Szymon Piotr, idący za nim. Wszedł on do wnętrza grobu i ujrzał leżące płótna oraz chustę, która była na Jego głowie, leżącą nie razem z płótnami, ale oddzielnie zwiniętą na jednym miejscu. Wtedy wszedł do wnętrza także i ów drugi uczeń, który przybył pierwszy do grobu. Ujrzał i uwierzył. Dotąd bowiem nie rozumieli jeszcze Pisma, /które mówi/, że On ma powstać z martwych.

lub (wieczorem)

(Łk 24,13-35)

Tego samego dnia dwaj z nich byli w drodze do wsi, zwanej Emaus, oddalonej sześćdziesiąt stadiów od Jerozolimy. Rozmawiali oni z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali z sobą, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz oczy ich były niejako na uwięzi, tak że Go nie poznali. On zaś ich zapytał: Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą w drodze? Zatrzymali się smutni. A jeden z nich, imieniem Kleofas, odpowiedział Mu: Ty jesteś chyba jedynym z przebywających w Jerozolimie, który nie wie, co się tam w tych dniach stało. Zapytał ich: Cóż takiego? Odpowiedzieli Mu: To, co się stało z Jezusem Nazarejczykiem, który był prorokiem potężnym w czynie i słowie wobec Boga i całego ludu; jak arcykapłani i nasi przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela. Tak, a po tym wszystkim dziś już trzeci dzień, jak się to stało. Nadto jeszcze niektóre z naszych kobiet przeraziły nas: były rano u grobu, a nie znalazły Jego ciała,

wróciły i opowiedziały,
że miały widzenie
aniołów, którzy
zapewniają, iż On żyje.
Poszli niektórzy z
naszych do grobu i
zastali wszystko tak, jak
kobiety opowiadały, ale
Jego nie widzieli. Na to
On rzekł do nich: O
nierozumni, jak
nieskore są wasze serca
do wierzenia we
wszystko, co
powiedzieli prorocy!
Czyż Mesjasz nie miał
tego cierpieć, aby wejść
do swej chwały? I
zaczynając od Mojżesza
poprzez wszystkich
próroków wykladał im,
co we wszystkich
Pismach odnosiło się do
Niego. Tak przybliżyli
się do wsi, do której
zdażali, a On okazywał,
jakoby miał iść dalej.
Lecz przymusili Go,
mówiąc: Zostań z nami,
gdyż ma się ku
wieczorowi i dzień się
już nachylił. Wszedł
więc, aby zostać z nimi.
Gdy zajął z nimi
miejsce u stołu, wziął
chleb, odmówił
błogosławieństwo,
połamał go i dawał im.
Wtedy oczy im się
otworzyły i poznali Go,
lecz On zniknął im z
oczu. I mówili
nawzajem do siebie:
Czy serce nie pałało w
nas, kiedy rozmawiał z
nami w drodze i Pisma
nam wyjaśniał? W tej
samej godzinie wybrali
się i wrócili do
Jerozolimy. Tam zastali
zebranych Jedenastu i
innych z nimi, którzy
im oznajmili: Pan
rzeczywiście

zmartwychwstał i
ukazał się Szymonowi.
Oni również
opowiadali, co ich
spotkało w drodze, i jak
Go poznali przy
łamaniu chleba.

Komentarz

Kiedy się czyta
ewangeliczne opisy
wydarzeń
wielkanocnych, uderza
suchy zapis faktów i
niechęć do objaśnień,
do komentowania, a
nawet do duchowych
pogłębień. Oto
dowiadujemy się z
dzisiejszej Ewangelii, że
kiedy tylko szabat
minął, Maria
Magdalena jeszcze
przed świtem pobiegła
do grobu Jezusa. Przez
całą Wielką Sobotę nie
mogła tam pójść, bo
zabraniały tego
przepisy religijne. Z
pewnością - choć
Ewangelista nic na ten
temat nie mówi - serce
jej tam się wyrywało.
Jezusowi przecież tak
wiele zawdzięczała, On
jej przywrócił ludzką
godność. O jej oddaniu
dla Jezusa świadczy
choćby to, że do
końca wytrwała pod
Jego krzyżem.

Za chwilę Ewangelista opisze drugie przyjście Marii Magdaleny do grobu Jezusa. Teraz ograniczą się do podania dwóch suchych faktów: że zastała ona grób otwarty i że natychmiast pobiegła do Apostołów Piotra i Jana, podsuwając im interpretację, że ktoś wykradł ciało z grobu. Jak widzimy, Maria Magdalena wytrwała w przywiązaniu do Jezusa, ale nawet w niej wiara się załamała. Widok otwartego grobu nie wzbudził w niej nawet isierki nadziei. Domyslała się, że Jezusa spotkała jakaś następna krzywda: nie dość, że Go potwornie zwałtretowano i zamordowano, to nawet po śmierci ktoś nie daje Mu spokojnie leżeć w grobie.

Zaalarmowani przez Marię Magdalenę Piotr i Jan bieżną do grobu. Jan pisał swoją Ewangelię w wiele lat po męczeńskiej śmierci Piotra, a jednak w swoim opisie nie zapomniał przypomnieć, że Piotr był pierwszym z Apostołów. To przecież właśnie dlatego Jan, choć pierwszy dobiegł do grobu, poczekał na Piotra, aby najpierw on mógł tam wejść i zbadać, co się stało. A fakty były zwyczajne,

choć zarazem
kompletnie niezwykle.
Uczniowie zobaczyli we
wnętrzu grobu płótna,
w które było owinięte
ciało Jezusa, oraz
osobno chustę z Jego
głowy. Ewangelista tych
faktów nie komentuje.
To my zauważamy, że
gdyby ktoś wykradł
ciało z grobu, to z
pewnością by go tam
nie rozbierał.
Wykradłby
nieboszczyka w jego
ubraniu. Co do Jezusa,
zauważmy ponadto, że
umarł On potwornie
poraniony. Płótna, w
które Go owinięto,
mocno skleiły się z Jego
ciałem.

Piotr i Jan wtedy
właśnie uwierzyli, że
Chrystus
zmartwychwstał.
Jeszcze tego samego
dnia Pan Jezus ukazał
się żywy wszystkim
jedenastu swoim
uczniom (J 20,19nn).
Odtąd kolejne
pokolenia wierzących
miały odnawiać się w
tej radości ponad
radościami, że Chrystus
zmartwychwstał! Nie
było to zwyczajne
wskrzeszenie do tego
życia, które za nas
oddał na krzyżu. On
zmartwychwstał w ciele
uwielbionym i
przebóstwionym.
Zmartwychwstał jako
pierwszy z umarłych, a

zmarłychwstał do
życia, które już nie
podlega śmierci.

Odtąd - dzięki śmierci i
zmarłychwstaniu
Jezusa Chrystusa - życie
wieczne jest dostępne
również nam, mimo że
urodziliśmy się w
grzechu. Wszechmocna
miłość Boża, która
objawiła się przez
Jezusa Chrystusa, to
sprawiła, że grzech
Adama nie zniweczył
jednak przedwiecznych
zamysłów Bożej dobroci
względem człowieka.
Życie wieczne znów
znalazło się w zasięgu
naszych realnych
nadziei. W Jezusie
Chrystusie, Panu
naszym
zmarłychwstałym,
każdy człowiek może
stać się przyjacielem
Bożym na wieki.

o. Jacek Salij